

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΑΣ STEPHEN PHILLIPS

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΛΛΥ

Ε παγωμένα δάχτυλα, ή Νέλλυ διώφθησε τὸ φου-
τηλι τῆς λάμπας, πὸν κἀντιζε ἀναπόφορα στὸ μι-
κρὸ τῆς δωμάτιο... Ἡ φωτιά στὸ τζάκι εἶχε σβύ-
σει ἀπὸ ὄρα κι' ἡ ζέστη ἔφρουγε σιγά-σιγά ἀπὸ κει
μέσα, ἀφίροντας τὴ θέσι τῆς σ' ἓνα κρύο, ὑγρὸ καὶ
ὑπολο, πὸν γέμιζε τὴν ψυχὴ μὲ ἀπελπισία...

Ἡ Νέλλυ σήρωσε τὴ μεταλλοχολιχὴ ματιά τῆς
καὶ κίτταξε τὸν ἄντρα τῆς, πὸν ὄρθιος κι' ἀμίλη-
τος σὲ μιὰ γωνιά τῆς καμαρούλας προσπαθοῦσε νὰ
δῇ ἔξω ἀπ' τὸ βολωμένο τζάκι... Κούνησε λίγο τὸ
χαριτωμένο κεφάλια τῆς καὶ στὸ αἰνγματικὸ πρό-
σωπὸ τῆς ἀπέλωθε γάτοιος ἀχνὸς ἀγωνίας. Τοῦ

μίλησε :
— Θ' ἀργήσης πολὺ, Τοῦ; Ὅθι πεθάνω ὅσο νὰ γυρίσης πίσω...

Δὲν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως... Βημάτιζε ταραχμμένα μέσα στὸ δω-
μάτιο, γεμάτοντάς το σιεὶς ἔτσι καθὼς κοινοῦταν κι' ἔφευγε στὸ γι-
γάντιο κορμί του τὸ ἀδύναμο φῶς τῆς λάμπας... Στάθηκε ἔπειτα
κοντά τῆς, τῆς χάρδανε λίγο τὰ στήρια, ὀδυμαία μαλλιά κι' εἶπε:

— Μὴ φοβάσαι, γλυκιά μου... Κι' ἄλλοτε ἔμεινες ὀδυμαία εἰς
πέρα, μέρες ὀλόκληρες, χωρὶς νὰ τοιμάξῃς... Ἀλι-
λωστε πῶσο θ' ἀργήσω; Ἐγὼ ἡ ὄχι ὄρες τὸ πολ-
λὸ, ὅσο νὰ πάω στὸ χωριὸ καὶ νὰ γυρίσω... Σέρεξτε
καλὰ πὸς τελείωσαν ὅλα... Τὸ καταραμένο αὐτὸ
ζιὸν μὰς ἔκλεισε γιὰ καλὰ, τὰ τρώματα σῶθηκαν...
Θάωρος, γουστὴ μου... Πρέπει νὰ φύγω...

Τὸν ἄκουγε χωρὶς νὰ βγάξῃ μιλία... Ἐνα κορὸ
προαίσθημα ἔσφιγγε παρὰ ἔνα τὴν ψυχὴ τῆς, μὰ δὲν
ἤθελε ν' ἀνησυχίση τὸν ἄντρα τῆς, τὸν ἀγαπημένο
τῆς Τοῦ, πὸν ἀπ' τὸ πρῶ ὄς τὸ βράδι ἴδουσε τὸ
καλοσάφι καὶ λάγρον τὸν γεμιῶνα, βράζοντας τὸ φου-
μι τοῦς...

Ἐπὶνε κάποιο ἀναφυλλῆτὸ καὶ τοῦ ἔτοιμασε τὸ
τσάι... Ἐξὼ περιμέναν, ζεμιμένα στὸ ἔλκυθρο κι' ἀ-
νυπόμονα, τὰ δύο μαῦρα ἀλογὰ τοῦς... Τὸν ἔβγαλε
ὄς τὴν πόρτα, στάθηκε σὸ κατώφλι ὅσο νὰ φύγῃ,
κι' ἐνὸ ἔσβινε πειὰ σ' αὐτιά τῆς τὸ μακρινὸ κοι-
νοῦσμα τὸν ἄλογον, φώναξε ἔξωθεν μέσα στὴν
κάτασση ἀπ' τὸ ζιὸν ἐρημιὰ τῆς νύχτας:

— Τοῦ... Τοῦ... Μὴ φεύγεις ἀπῶρα... Ἡ Δυ-
στογία θὰ προλάβῃ τὸν γυρισμὸ σου, Τοῦ!...

Μὰ τὰ λόγια τῆς γάρθηκαν πέρα στὴν παγωμένη
πεδιάδα. Ὁ Τοῦ ἔγρε φύγει... Στάθοντας τότε τὸ
κεφάλι τῆς, μπήκε στὴν καμαρούλα τῆς, καμτοιμα-
σμένη ἀπ' τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας...

Πέρασαν ὄρες καὶ ὄρες... Σαλιτωμένη ἡ Νέ-
λυ στὸ νυθάνι, βρισκόταν σὲ μιὰ κατάσταση ἀπερί-
γραπτη, ὕπνου καὶ ξύπνου, νομίζοντας ἄλλοτε τὴν
πραγματικότητα γιὰ ὄνειρο κι' ἄλλοτε τὰ ὄνειρα τῆς
γιὰ πραγματικότητα...

βγήκε ἔξω.

Ἦταν μιὰ νύχτα ἄγρια, ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπα-
σμένους μὲ σύννεφα μαῦρα καὶ φουσοῦσε ἓνας τρελι-
λὸς ἀνεῖος.

Ἡ Ἐλένη προχώρησε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Καὶ καθὼς ἡ μάστιγ
τῆς κάπα κινεῖται σὸ δυνατὸ φῶσμη τοῦ ἀνεῖου, ἡ ἄτυχῃ γυναικὴ
ἐμοιάζε τὰν ἓνα μεγάλο μαῦρο πουλί, πὸν φτεροῦνιζε μέσα στὴ νύχτα.

Ἀνέθηκε, τέλος, σ' ἓνα κρύο βράχο πὸν τὸν ἔδεσαν ἀλύπητα
τ' ἀφρισμένα κύματα κι' ἔκανε τὸν σταυρὸ τῆς. Ἐκλεισε ὕστερα τὰ
μάτια τῆς κι' ἔτοιμάστηκε νὰ πέσῃ στὸ νερὸ, ὅταν ἔξωθεν ἐγγυοῖσε
διὸ χέρια νὰ τὴ συγκρατοῦν, ἀγκαλιάζοντάς τὴν δυνατὰ, κι' ἄκουσε
μιὰ φωνὴ γεμάτη στοργὴ κι' ἀγωνία νὰ τῆς ψιθυρίσῃ:

— Μαμά!...

Ἡ Ἐλένη ἦταν κατὰπληρητῆ, γεμάτη συγκίνηση, ἔτοιμη νὰ λιπο-
θυμῇ. Πλάι τῆς στεκόταν ἡ Φραγκίσκη, ναί, ἡ Φραγκίσκη, ἡ αἰτία
δύων τῆς τὼν συμφορῶν, ὅπως νόμιζε. Ἡ νέα εἶδε τὴν Ἐλένη νὰ
φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ὑποκρίστηκε καὶ τὴν παρακολούθησε. Καὶ τώρα,
σφιγγοντάς τὴν μὲ λαχτῆρα στὴν ἀγκαλιά τῆς, τῆς εἶπε μὲ τρεμάμενῃ
φωνή:

— Μαμά, ἐλάτε σὸ σπίτι, σὰς παρακαλῶ...

Ἡ Ἐλένη ἐννοεῖσε μιὰ ἀπέραντῃ γλῶσσα στὴν καρδιά τῆς.
Τὰ λόγια τῆς Φραγκίσκῃς, πὸν τὴν ἀποκαλοῦσε τώρα κωπητῶρα,
τὴν ἔκαναν νὰ νοιώθῃ μιὰ ἀπειθὴ καὶ μυστικὴ λαχτῆρα στὰ σπλά-
χνα τῆς.

Νὰ λουτῶν πὸν κάποιος ἀκόμα στὸν κόσμο ἐνδιαφερόταν γι' αὐτήν.
Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ἡ Φραγκίσκη, ἡ προγονὴ τῆς, πὸν τῆς φερ-
νόταν πάντα τόσο ὑπεροπτικά, σὰν σωστὴ μητέρα.

Ἄκουσε πλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε δυ-
νατὰ. Στῆριχτηκε σὸ χέρι τῆς Φραγκίσκῃς καὶ τῆς εἶπε:

— Πάμε, κόρη μου!

Κι' ἀπ' τὴ βραδεία αὐτή, ἡ Ἐλένη κι' ἡ Φραγκίσκη δὲν ἦσαν πειὸ
μητέρα καὶ προγονή, ἀλλὰ μητέρα καὶ κόρη.

Ἐξὼ τὸ ζιὸν ἔφευγε πικρὰ.

Πόση ὄρα ἔμεινε ἔτσι ἡ Νέλλυ;... Κι' αὐτὴ δὲν ἤξερε... Μέσα
στὸ βύθισμα τοῦ μωλοῦ τῆς ἄκουσε ἔξωθεν μακρινοῦς ἀντίλαλους
κοινοῦτων καὶ σὲ λίγο ἓνα δυνατὸ χτύπημα στὴν πόρτα.

Τινάχτηκε πάνω μ' ἀνεπίτητῃ λαχτῆρα, βράζοντας ἓνα στεναγμὸ
ἀπερίγραπτης εὐτυχίας, κι' ἀνάλαφρῃ ἔτρεξε στὴν πόρτα... Τὴν ἄ-
νοῖξε μὲ τρεμάμενο μὴ γρήγορο χέρι, ἀνοίγοντας συγχρόνως καὶ τὴν
ἀγκαλιά τῆς γιὰ νὰ δεχτῆ τὸν ἀγαπημένο τῆς Τοῦ...

Μὰ κέρωσε ἀπ' τὴ φρίκη καὶ πήδησε ἀτόμοτα πρὸς τὰ πίσω, λές
κι' εἶδε κανένα φάντασμα... Θέλησε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἓνα ἀδύναμο
μουγγελοῦ βγήκε μονάχα ἀπ' τὸ λάρυγγά τῆς.

Ἐκεῖ... ἀντίφρον τῆς... σὸ κατώφλι τῆς πόρτας, στεκόταν ἡ σα-
τανικὴ μορφή τοῦ Μάρκ Πρίννε, χαμογελοῦντας εἰρωνικά, μὲ κάποια
φανερὴ φροβέρα στὰ κινεῖζα, μοχθηρὰ μάτια του...

Τὴν ἀγαποῦσε πρελλὰ ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος, κι' ἄς ἦταν ἡ γυναῖκα
ἓνος ἀπ' τοῦς στενωτέρους τοῦ φίλου... Μὰ ἀπὸ κερὸ ἡ Νέλλυ τὸν
εἶχε βάλει στὴ θέσι του καὶ κάποτε μάλιστα πὸν φάνηκε πὸ ἀναίδης,
τοῖζορε τὶς ἐπισκέψεις του σπῆτι τῆς, μὲ γλώσσα πολὺ τσουχτηρὴ...
Δὲν εἶπε τίποτα τότε σὺν ἄντρα τῆς, γιὰ νὰ προλάβῃ μαλώματα,
πὸν Κύριος ὀδε, πὸς θὰ καταλήγανε, μὰ πάντα εἶχε μέσα τῆς ἓνα
φροβὸ, πὸς κάποτε ὁ ὑποῦλος καὶ μοχθηρὸς ἐκεῖνος πα-
λητῆροφως θὰ τῆς ἔκανε μεγάλο κακό...

Καὶ νὰ τὸν τῶρα!... Ὁρθος σὸ κατώφλι, σὰν
δαίμονας, ἄπινε τὰ σουβλερὰ γύμνα του ἀπάνω
τῆς... Χαμογελοῦσε εἰρωνικά καὶ τὰ ἀπείσια σὰν σφί-
ριγμα φειδιῶ λόγια του τῆς τρεποῦσαν τ' αὐτιά:

— Δὲν μὲ περιμένες, κοῦλά μου, ἔ; Μὰ γὼ δὲν
σὲ ἔχουσα... Ἀρποῦσα κι' ὄρθισμα νὰ σὲ χορτά-
σω... Εἶδα κείνο τὸν βλάκα, τὸν ἄντρα σου, νὰ μπαί-
νῃ σὸ χωριὸ, χωρὶς νάσαι πλάι του κι' ἔξωρα στὴ
στιγμὴ τ' ἀλογία μου, ἔφροντας πειὰ πὸς θὰ σὲ βῶ,
χωρὶς σκοποῦρες καὶ κανγιάδες...

Ἐκανε δυο-τρία βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς, μὰ
ἡ Νέλλυ, βοῦθὴ καὶ κατὰχλωμ, ἀναπήδησε σὰν ἀ-
γροῖμ καὶ ξεφουρνώντας ἀπ' τὸν τοῖχο τὸ βροῦ ὄπλο
τοῦ Τοῦ, περὸβόησε, μὲ ἀβίαστη γρηγοράδα, κα-
τάστῃθα τὸ τέρας ἐκεῖνο...

Ἄχνα δὲν πρόλαβε νὰ βγάλῃ... Στριφονόμισε
μιὰ-δυὸ φορὲς στὰ κλονισμένα πόδια του, μωγγίωσε
ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὸ σαχνιδιὸ πάτωμα τρῶνταῖς ἀπ'
τὸ βάρος τοῦ κορμοῦ του, ἔτσι καθὼς ἔπεσε ἀπότο-
μα κάτω, μ' ἀνοιγμένα τὰ χέρια του...

Ἡ Νέλλυ, μηχανικά κι' ἀθρόοθα σὰν φάντασμα,
μὲ τὸ προσώπιό τῆς πὸν ἀνγυματικὸ τῶρα, πήρε
τὴ λάμπα κι' ἔτρεξε ἓνα γύρω μὲ τὸ περὸβόλο τὴν
καμαρούλα τῆς. Ἀρπάξε ὕστερα τὸ ὄπλο στὰ χέρια
τῆς καὶ βράζοντας φωτιά παντοῦ, ἔκλεισε τὴν πόρτα
καλὰ καὶ βγήκε ἔξω, στὴν πικνοστοραμένη μὲ ζιὸν
ἀνῆλη...

Ἦσαν χαράματα τώρα, μὰ θάλεγε κανένας πὸς
ἔβγανε κίλιας ὁ ἥλιος, ἔτσι καθὼς ὀρδῆζαν τὰ ζιὸνια
ἀπ' τὶς κόκκινες φλόγες τῆς φωτιάς, πὸν ἄρχιζαν νὰ
πετιοῦνται ἀπ' τὰ παράθυρα, σπάζοντας μὲ κροῦτο
τὰ παγωμένα τζάκια.

Ἡ Νέλλυ ἄρχισε νὰ περπατᾷ, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ
ἔξωρη γιὰ πὸς... Ἦταν σχεδὸν μωγγυνη, μὲ μιὰ ὄρατα μὲ κοντὰ
μαυιάνα. Ἐξάφνα ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρὰν κοινοῦσματα ἄλογον,
κι' ὅσο νὰ πάρη εἶδῃσι καλὰ-καλὰ, ἓνα ἔλκυθρο σταμάτησε ἀτόμοτα
μερσοτά τῆς κι' ἓνας ἄντρας, ὁ ἄντρας τῆς, πήδησε γοργὰ κάτω καὶ
τὴν ἀρπάξε ἀπ' τοῦς ὀμιους τῆς... Μὲ λαχτῆρα στὴ φωνὴ του, τὴ
φώτησε...

— Ποῦ πᾶς, Νέλλυ; Τὴ φωτιά εἶν' αὐτὴ, σὸ σπίτι μας;

Ἡ ἄχρωμῃ φωνὴ τῆς μὲ δυσκολία ἀκούστηκε:

— Νά, Τοῦ... Ἐκεῖ μέσα κάγεται τὸ πτώμα τοῦ Πρίννε... Ἦθη-
θε, μὲ βόηξε μόνη μου... Μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ κερὸ... Συγῶρεσε με,
δὲν σὸ εἶτα ἀπὸ τότε... Φοβοῦμαι... Ἦρθε... Θέλησε νὰ μὴ
κάνῃ κακό... Ἐλεπες... Σὲ εἶδε σὸ χωριὸ μονάχο σου... Δὲν πρό-
λαβε νὰ μ' ἀγγίξῃ... Τὸν σκότωσα, Τοῦ!...

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε, χαϊδεύοντας ἀπαλὰ
τὸ κατὰφυργο μωγγελοῦ τῆς... Τὴν ἐννοεῖθε δικὴ του, ὀλοκλήρωτικὰ
δικὴ του, τὴ γλυκερὰ ἐκεῖνη κοινότητα, τὴ Νέλλυ του, καὶ ἔχλασε νο-
νομαῖς ὄλες τὶς ζήλειες καὶ τὶς ἀπειρίες πὸν σπάρωσαν τὴν καρδιά
του, κωπτικά, τόσον κερὸ τώρα... Καὶ — πρᾶγμα παρὰ ἔνα — ἦ-
ταν εὐτυχισμένος αὐτὴ τὴ στιγμὴ, παρὰ τὸ σκοτεινὸ μέλλον πὸν ἔπι-
νοῖγόταν μερσοτά του!...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ

— Ὑπάρχει παιδεία τῆς κεφαλῆς καὶ παιδεία τῆς καρδίας. Κα-
λαὶ καὶ αἱ δύο, ἀλλ' ἡ πρώτη χωρὶς τὴν δευτέραν δὲν ἔφερει εἰς καν-
νὸν ἔθνος τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονία.

— Πρέπει νὰ λαλῇ τις ὄχι μόνον σοφῶς, ἀλλὰ καὶ σαφῶς.

Τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε...